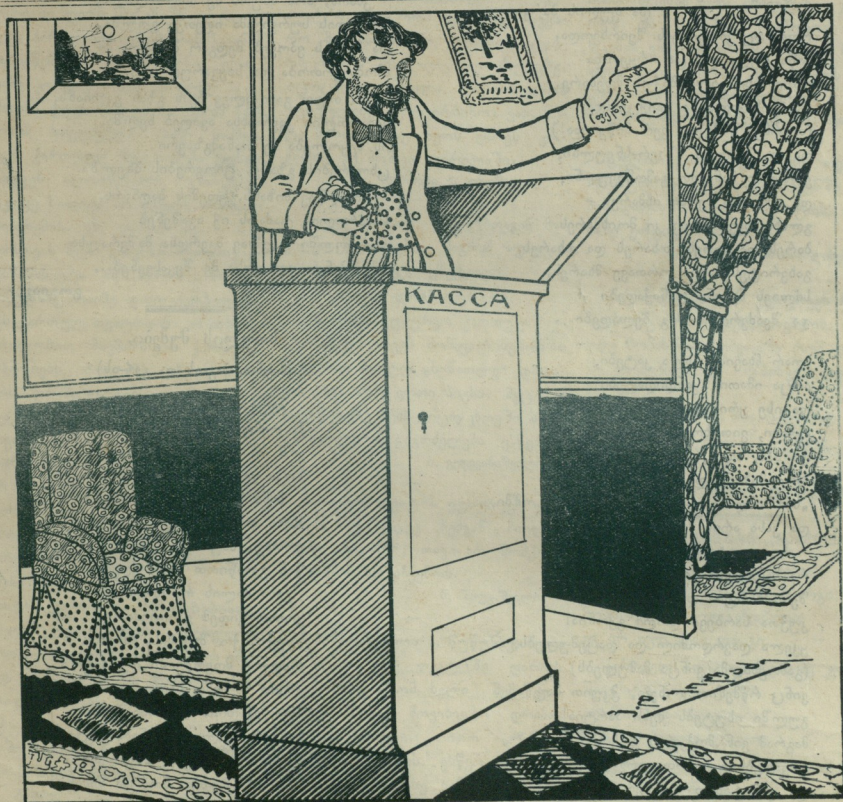

გაზეთი
საქართველო

საბრძანებელი

№ 20. იუმორისტ. ჟურნალი

პაცი კოლოფში (ანუ გლახების კასა)

მას ეამსა შინა, როდესაც პური
 თბილი, მსუქანი, ფედერალური,
 გაჩნდა კურთხეულ საქართველოში:
 მამულიშვილთა კეპის ეჭოში,

ასტყდა განგაში და მუშტის ცემა;
 ზოგს მშვიტს მუცლის ალტყდა გვრემა,
 ზოგი ეს-ლეკი, ეს-ფერი გახდა
 და სუნნი მისი ვინც-კი იგემა,

ქუა-ნამუსით სრულად გაბახდა.
 ყველა: უღონო და დაედრომილი,
 ან თუ ქალწული, ეშხით ცდომილი,
 საამქვეყნიოთ დრო-გადისული, —
 შოვინისტათა გამონათლული, —
 რა ჰპოვეს პური ახლად-შობილი,
 (პირველ, კიტასგან ამოქნაპილი),
 რაიც საკუჭო გამოდვა რა-კი,
 ირგილივ კბილებმა იწყეს წაყწაკი
 და თავადთ გროვა მუნ მოვლენილი,
 ჯვართ მიაღვა პირ-დაფჩენილი...
 — ეს იყო ბანკი!

და ფულის პარკი
 როგორც-კი ცოტას შეირხედა,
 მიწა ლეღავდა, ცა ირყეოდა
 და ლასხიშვილი ბაქოს მდებარე,
 თბილის-ქალაქში გაიქცეოდა;
 (თურმე, ეშმაკიც ვერ მიწეოდა!)
 და ჰა, მიაღვენ მშურ-სნეულნი,
 ეს-ფერთ ბანაკით გამოწვეულნი,
 და იმნაირი ხერხი იხმარეს —
 გლახა თვედორეც კი მოიხმარეს.
 ბარეს და ბარეს, თხარეს და თხარეს,
 გახვრიტეს ბანკი ორთავე მხარეს,
 სძლიეს მიზანი დანაქადები
 და შეამტრინეს შუგ ბელადები..

აღარ ჩხავიან ახლა კატები,
 არცა იმაით „კანდიდატები“
 და ისე ყრია ღღეს საღაროში
 ფული, ვით ხორცი სასალახოში.
 და აჰა, აგერ, კაცი კოლოფში —
 მათი მიზანი და იღვალა!
 „სამშობლოს“ ყვირის ფულლებთან იმში,
 და კასა არის მისი ტრეალიო.
 ჰოი, კიტაო შე კურთხეულო,
 რა მანქანები მოგეოგონია,
 შენი პარტია და საწვეულეო —
 კუჭთა სარბევი დოლი გქონია!
 ყველა დაედრომილ და დაცემულებს,
 (გამოესალმა ვინცა მამულებს)
 ვინც რწმენით გონჯი, კუჭით ბატ ა,
 გულში იხუტებს შენი პარტია!
 მაგრამ ვინ მოჰკლას კუჭის წადილი? —
 თავადებს ვიყვართ კარგი საილილი
 და დამტებით — ფედერალობა,
 (ისე, ვით გიგოს, კეკეშლობა!)
 გამოიჩინეთ მაშ აწ, ქალობა:
 წაშალეთ სიტყვა — ფედერალისტი,
 და წააწერეთ დროშასა თქვენსა:
 „გლახაკთა კასა, კუჭის არტისტი“

ვფაცავ, ეს უფრო შეგეფერებათ,
 თავადნი უფრო მოგეფერებათ
 და თქვენი სახე ისტორიაში, —
 მუდამ იქნება საპყართ სიაში!

შუბი.

მუშის სიმღერა.

მე მარტო ვღებვარ ბრძოლისა ველზე, —
 ჩემ საკეთილოდ არავინ ზრუნავს,
 თუ არ ჩემებრივ ოფლში ნაწრთობი
 წელთულებსა ჩემსას ვერვინ გაგჭურნავს.

ქმარა, არა მსურს მე ძიბა — ლალა, —
 ბრძოლის სურვილმა ავიღებ გულში,
 და მიზანს ვპოვებ მეღვარ ბრძოლაში
 ძმობა-ერთობა და სიყვარულში!

და თვით ვაიცილვე ჩემს გზას ეკლიანს, —
 სინართლის კვერთხას ავიღებ ხელში,
 ის მეყოლება მე თანამგზავი
 ცხოვრების გზაზე, ცხოვრების ბნელში.

მივალწვე მიზანს, ედემის ბაღნარს,
 სიმართლის ტაძარს იქ ავაშენებ
 და ოფლში მსურავ მჭერლას მაშვარლას
 იქ, წმინდა ადგილს, მე შევისვენებ..

გოგია.

სოფლის მუშები.

(ძღვანა ბაგ-ის და გერ-ის)

აღექ ბიჭო, ადექ ვანო
 ჰა თენდება უკვე დილა,
 ეიშ რა კარგი დარი ღებება:
 ზეცა ლურჯათ მოწმენდილა.

ხენა ხომ უკვე გავთავეთ, —
 ახლა თოხნას მიეყოთ შელი,
 ერთად, მჭურად, მეგობრულად,
 წინ გავსწიოთ ჩვენ უღელი.

აბა ძილის რა დრო არის?
 კილით კიდემ გაიღვიბა;
 ადექ ბიჭო შრომის შეილო, —
 ოფლით მოგრწყუთ დედა-მიწა.

აბა მჭურად ხელი ხელსა,
 უკუ ვაგლოთ მტრობა-შერი
 და ფრინველთა ნარნარს ქიქიკს
 შეუფერთოთ ჩვენც მუშური“.

ხომ შეხედეთ ნორჩსა სომინდს,
 როგორ სწარბობს ეკლანარი
 დავკრათ თოხი, მოვსკრათ ძირში,
 უსარგებლო რაც კი არი.

ნუ ვაყუენებთ, დაუჭარო —
 ჰა თენდება უკვე დილა,

წუელი წვიმა, დღეს ჯეჯილი
 ამა ვნახათ თუ გაზრდილია.
 თუქ წარსულში, ჩვენი შრომა
 უნაყოფოდ დაიკარგა, —
 მაგრამ მოდის მომავალი,
 წინ, წინ გასწვეს ვინც კი ვარგა!..
 ავახადე.

ს ნ კ ე ო ს

(ქართულ თეატრის შესახებ)

დღეს ქართული ხელოვნების ისტორიაში ღირს შესანიშნავი დღეა. დღეს პირველად იკრებიებიან სცენის მოღვაწენი და ყველა ისინი, ვისაც რაიმე კი ავაკშირებს ქართულ სცენასთან. დღეს პირველად უნდა ჩაეყაროს საფუძველი ახალ საქმეს. დღეს ქართული ხელოვნება უნდა დადგეს ალორძინების გზას და მტკიცე ნიადეგი მოიპოვოს მომავალ ცხოვრების. ამ ღირს შესანიშნავ დღისთვის ჩვენ განვიძრახეთ მოგვეხინა ანექტა იმ პირთა შორის, რომელსაც რაიმე დამოკიდებულება აქვს ქართულ თეატრთან. ამ მიზნით წერილობით მივმართეთ ქართველ მსახიობებს, პოეტებს, ბეჟეტრისტებს, დრამატურგებს და სხვა მოკვდავს დაწერილებით თვითოველთა მათგანის აზრი ქართული თეატრის შესახებ. ჩვენი შეკითხვა ასეთი იყო: **რას ისურვებთ ქართულ თეატრისთვის?**

პასუხებზე აჯარბებელი მივიღეთ, რომელთაგან მოკვდავს უფრო ღირს შესანიშნავი.

პასუხი ქართველ მსახიობებისა:
 ჩვენი ერთად ერთი სურვილია ქართული თეატრი გარდაიქცეს ერთ დიდ რუბინთა, რუბინი წითელი ღვინო უნდა იყოს გატკეპალი. რუბინს ოთხი ძუქუე ჰქონდეს. ოთხივე ჩვენს პარში იყვეს და ნება გვქონდეს ვწოვით სანამდე გვინდა.

ქართული მსახიობნი: ვ. გუნია, იშხელი, თითქმე და გვარამია.

მეც თანახმა ვარ.
 სუფლორი ბეგლარიძე.

ჩემი გულწრფელი სურვილია ქართული თეატრის სცენა ერთ დიდ

რგვალ მაგიდით გადაქცეულიყვეს, მსახიობნი სათამაშო ქაღალდებით და „პუბლიკა“ „მაზისტრატო“. ქართულ თეატრის ალორძინება შეძლებმა მხოლოდ მაშინ.

ავლაბრის თეატრის მსახიობ-რეჟისორი ს. ივანიძე.

ბიჭო! რას ჩამაცუდი! რას ვუსურვებ ქართულ თეატრს? ნეტაიღმერთი იზამდეს და ერთ პატარა კოლოფად გადაქვედეს ამ ჩვენ თეატრს, ისე, რომ შემეძლოს ჩაეყარო შიკ მსახიობნი, პიესები, დეკორაციები და ავიკლო ზურგზე იტოცხლეთ მთელი საქართველო კუნძულები შემოვიბინო. ვი, ნეტა მართლა ესე იყოს და ეს კოლოფი აქ მოვიკა ყურილაში.

მსახიობი ვ. ურუშაძე.

კიდევ მრავალ მსახიობთაგან მივიღეთ ვერილები, მაგრამ უღდვილობის გამო ვერ ვებუქდავთ.

პასუხი დრამატურგთა:

რა უნდა ვუსურვო ქართულ თეატრს? ვუსურვებ მომავალ სეზონში მხოლოდ მარტო „სინათლე“ და დედგას სხვა არც ერთი პიესა. მეც გადავწყვიტე ჩემს სიცოცხლეში სულ „სინათლე“-ს დაგრძელება ვცვალო.

ი. გავაიანიშვილი.

ქართულ თეატრს ვუსურვებ ერთ რამეს: თუ კიდევ ჩემგან ზილოს რაიმე ჩნდება, თუ არ მოქმდის და ხალხს არ აჩვენოს.

ნ. შიუკაშვილი.

ჩემი სურვილია ა. წუწუნავა სულ მუდამ ქართულ თეატრში დარჩეს რეჟისორად, რომ ხელი შემვიწყოს ბოლოს მაინც მოვიგვეტო დრამატურგის სახელი. თითოე „რამეს“ ყოველ წელიწადს ვსწერ და თუ წუწუნავა არა, ისე ვინ აღირსება სცენას.

ს. კანტურიშვილი.

გულით ვუსურვებ ქართულ თეატრს ჩემს დრამებიდან შინ მაინც დაედგას მომავალ სეზონში. ერთი

წლის განმავლობაში არაზნებურად რამა დაეწერე.
 გ. ფოცხვალი.

ქართულ თეატრს რას ვუსურვებ? ისიც დიდი წყალობაა ჩემთვის, რომ მომიგონეთ და გინდათ ჩემი აზრი გაიგოთ. რას ვუსურვებ? შიკ ქვეს და ცხელ ნაყარს. რა ოხრათ მინდა ქართული თეატრი? ვწერ დრამებს და ჰყარა ოხრათ. ვერასოდეს ისინი სცენას ვერ იბოლავენ. ჯერ იყო და დაბეჭდეს გაქონდა და სცენას ვილა აღირსებს. ამიტომ ჩემთვის სულ ერთია, გინდ იყოს და გინდ არა ქართული თეატრი.

გამოჩნდილი დრამატურგი ხუთაშვილი.

გულით ვუსურვებ ქართული თეატრი სულ ჩათქვევლიყოს ჩვენში და მის დაბაბაში მუდამ ლოტოს თამაში ყოფილიყოს.

ახალ კლუბის მმსახიობები.

ქართულ თეატრს ვუსურვებ ჩემთვის ანგარიში გაესწორებინოს. ის დღე მომასწრას ღმერთმა რომ აფიშა დადებულ და მაშინვე ფული მოვლო.

მეტამბე მინა ვაჩიშვილი.

დანარჩენ წერილებს შემდეგ ნომერში მოგიათავსებთ.

„მართახის“ რედაქცია.

პირველი, კომპტური „ნახამაი“.

ბოდიშს ვიხილი, ბატონებო, თუ ვერ გოხორბათ ლექსი კარგი, მოვახსენებთ გულ ახდლიათ ეგ არ იყო ჩემი დარგი.

ქართველ პოეტთ უთავალად ჯოგს შევეწიკე კიდევ ერთი, არ მინდოდა პოეტობა მოწაწავა მალაღ ღმერთი.

გეჯუცივით ეხლა როგორ მოხდა საარაკო ეგ ამბავი, სრულ სიამარულეს მოვახსენებთ არ მოგივედეთ ჩემი თავი.

ამ ბოლო დროს ვაგვიზშირდა საღამო და უფრო დილა, ყველა მართავს, მას არ უნდა არც საპონი და არც ლილა.

FS/815

გუმინ დლით მეცა მოხოვეს წამეითხა თქვენთვის რამე, რას ვიზამდი მოვიმართე არ მეძინა მთელი ღამე.

და ამ დლით გარიგრაგზე სტოლის კუთხეს ჩამეძინა, და უეტკად ამ ტბოლ ძილში ვილაჲ კაცი მომევილინა.

მივიხედე დავინახე ტანთ ემოსა თეთრი ბლუზა, დამიყვირა ვერ მიცანი? პოეტების მე ვარ მუზა.

დაიღრიჯა, დაიკლანა შესახარათ მოიკუზა, გადმოფრინა სტოლისაკენ ერთი მაგრათ თავში მდრუზა;

და გადმოსკდა ნიაღვარი, პოეტობაჲ ასე უნდა,— თუ არ იწყენთ ძღენათ მიირთვით ჩემი ლექსი ერთი გულა.

ახალი პოეტი.

სამბრედი. წ. კ. სახოგადო კრების მიერ გადაყენებული „სახოგადო მოღვაწენი“ და მათთან შეწყნებული თავის მკაქებარი ექიმი.

გურული სცენა

ყჩაღის მოკვლა.

ინისთანე უზედურობა და სირცხვილი შენს მტერს დიემართოს, რაც ჩვენ ნაქირავებ მამასახლისს დიემართა. ყვირე დამეს მისულა ბაჲონ ვინცა და უთქვამს: ამა და ამ კაცისა გამოჩენილი კაჩალი ბენტერა შევილი ვახშამს ჭამსო, თუ შეგიძლია წყიყვანე სტრაგები დიეცო თავზე და დიქირეგო. დღაჲსურდა თურმე ჩვენი მამასახლისი, დლოუძახა სტრაგებს ახსენეს ღმერთი შეეტდნე ტხენებზე და გასწიეს კაჩაღის დასაქირავთა. უთვგარო დამე იყო. ერთმა თვალ მახვილმა სტრაგა დღინახა ვინცა ნაბღიანი მომავალი კაცი ფშუჲაში და დლოუძახა: რომელი ხარ შენო, თუ ბენტერაშვილი ხარ გირჩენია ცოცხლად დავგრიჩო, მიყვირა მამასახლისმა, მარა თქვენც არ მომიკვდეთ, იგი შაინც ხმას არ იღებს და გულადათ მოდის ავინისკენ, მაშენ უბძანა მამასახლისმა სტრაგებს, ესროლეთო. უტხათ იგრილია თოფებმა და იგრილია, შეიქნა უღმერთო „ზალიჲ“ მთელი ჩვენი სოფელი ფეხზე დადგა. მიე

ცინდით ცაი და ქვეყანა და რაბარც დარწმუნდენ, რომ კაჩალი მოკლულიაო, შეწყვიტეს სრაჲ, მოუვიდათ ერთმანეთში ყნული, არა მე ვესროლე უწინ და არა მეო, ერთი მიინც თლათ იკლავდა თავს, ჩემი თოფის გავარდნა და კაჩალის წაქცევა ერთი იყო. ყველა ჩინ-მენდალს ელოდა. მერე რაეც იყო დაშოშინდენ. მე აღარ მომითმინა გულმა, ვიფოქრე მივიღე და ვნახე კვლარ კაჩალ მეთქი, გოუქნიე სვიჩქა, მივედი და ვნახე მერე არ იკითხავთ ვინ ამოჩათ ბენტერაშვილს მაგიე? ბეუტუელეს შვი ძროზა.

ზენათობა.

ბათუქის ვითარება

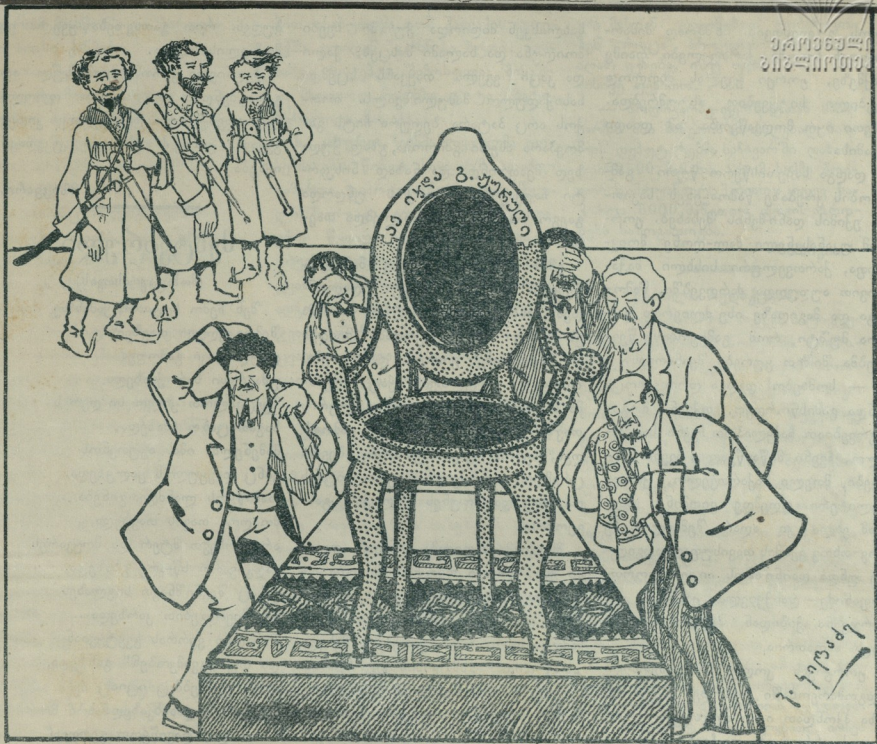
(მოკლე მოხსენება)

თანახმად თქვენი დავალებისა, მე მოვახდინე რევიზია ბათუქის რაინის გზის დგოში. აქაური მუშები რამდენიმე პარტიათ არიან დაყოფილნი: 1) ფანდისტთა, 2) ნარდისტთა, 3) კარტისტთა, 4) ყანწისტთა, 5) ქეშმარტ გზათა (18—20 კაცი) და 6) „ილიკოსტები“.

თუმცა ილიკოსტთა პარტია მცო-

რე რიცხოვანია, მარა ეგ არაფერი მთელი დღოს საქმე მახე ტრიაიუებს. „ილიკოსტთა“ პარტიის პროგრამა შემდეგია: 1) მუშა, რომელიც უფროსს დაუხლოვდება უნდა გახდეს მოხელე და მიემეტოს დილორად ხუთი შაური. 2) მოწინავე მუშები ყველა პირუტყვები და სხვა ცხოველები არიან. 3) მუშამ (სულ ერთია რა პარტიისაც იქნება) აუცილებლათ ქებათა-ქება უნდა უძღვნოს შავრახმელ შმადტს, 4) პარტიის წევრი ვალდებულია ყოველი საშუალება იხმაროს მუშების სოლიდარობის დასარღვევით. 5) მუშების ყოველი პარტიის ჯერ გამოიკველი უნდა ეცნობოს უფროსს, რომ საჭირო ზომები დროზე მიღებულ იქმას. პროგრამის დანარჩენი მუხლები პარტიას ჯერ გამოიკველი არა აქვს, მაგრამ ახლო მომავალში სახოგადო კრება მოხდება, რომელზედაც სავსებით გამოიკვევა თვით პარტიის ლიდერის ილიკოსი და მისი პარტიის „ილიკოსთა“ ფიზიონომია. ამის შესახებ შემდეგ გაცნობებთ.

ღრიქინა.

ამ იჯდა ჯუღაშვილი.

ვითარცა კრუხი
„მოკურთყეული“,
აქ იჯდა გოგი
გვართა ფურული.
იჯდა თავისთვის
ტკბილათ და წუნარათ,
არავინ ჰყავდა
ხმოსნებში მწყრალოთ.

ყოველ ოც რიცხვში
ქანქარს იღებდა,
ნელი ღიღინით
ჯიბებს იღებდა.

მაგრამ უეცრად
საქმე ქნა ძნელი,
მან მიატოვა
ეს სავარძელი.

გაიჭრა ველად
ვითარცა ხელი,

რომ მოხვებოდა
ღიღი სახელი
(და შეეწირა
მთელ საქართველოს,
ვითარცა მსხვილი
თაფლის სანთელი).

შემოკრებენ ყველა
ხმოსან წევრები,
და დაიგლეჯენ
თმა და წვერები.

თათბირის შემდგ
გაშალეს სუფრა,
ბეჭდრა ლამაზი
რეჩივი კი უთხრა.

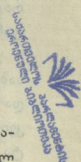
მოიღმა ვიორგი
ისევ დაბრუნდა,
საერო საქმე
გამოგვიბრუნდა.

და სავარძელსა ამას ცარიელს
კვლავ მოველინა საქმის მმართველი,
ჩვენი მამულის ერთგული შვილი
თავდაიდებულ ი ჩვენი ქართველი.
ქართველი ხმოსანი.

**მოვდადეგული
ქართველი**

(ანუ ღურბიშანული კვანძი)
(დასასრულა)

ბუნებრივად ეორგი ღიღი ცვა-
ლებადი ხასიათის იყო, ყოველ
დამიანს შეეძლო როგორც უნდო-
და ისე დაეხვია ხელზე. მეტად ჩვი-
ლი გულის პატრონი გახლდათ და
არ შეეძლო ვისთვისმე რაღე ეწყე-
ნინებია. ხშირად გამგეობის კრებებ-
ზე თავში უფაუნგნდნენ, მაგრამ
ეორგი ყველაფერს იიშენდა სამშობ-

ლოს გულისთვის. ხშირად მიმარ-
თავდენ ხოლმე ქართველები რაიმე
ტაკებზე, ყორჯი ყველას მხოლოდ
საკეპო სიკვებები ისტუმრებდა.
ასეთი იყო მოღვაწეობა ამ დიადი
გვიმისა.

დადგა საბედისწერო წუთი გამ-
ვეობას კრებაზე წამაყენეს საკით-
ხი ექიმის დანიშნვის შესახებ. ყორ-
ჯიმ უკანასკნელი ძალ-ღონე მოიკ-
რივთ, ქართველური სისხლი მაქა-
რივთ აღუღდა ძარღვებში, წამო-
დგა და მაგიდაზე ისე ძლიერად დამ-
კრა მუშტო, რომ ვამგვიბის წვე-
რებაში შიშით ყურებო შენაძრისე.

— სომხებო! დადგა დრო რაკა
უნდა გვიმისწორდეთ. თქვენ მოგი-
სურვებით ჩაუკლამათ ჩვენი სამშო-
ბლო, ჩვენი მიწა-წყალი, ჩვენი სახ-
ლები, მთელი საქართველო, წამო-
ველი ერთი. დღემდე ვითმინე, მაგ-
რამ ეხლა კი აღარ შემიძლია. მე
შოგეზოვ ექიმის თავისუფალ აღდილ-
ზე უნდა დანიშნოს აი ეს ღორთა-
ქიფინიძე—დასკეივლა ყორჯიმ და
მარჯვენა კიბიდან პატარა ტანის
კაცი ამოათარა.

ყორჯის კოლეგები უზრუნულ
მდგომარეობაში ჩავარდნენ მეტი რა
გზა ჰქონდათ იქვე აღუტყვეს სურ-
ვილის ასრულება და ჩვენი მამული-
შვილიც მეტათ კმაყოფილი დაბრუ-
ნდა სახლში და ძლიერის მადით
სადილს შეექცა.

გვიდა ხანი. ყორჯის სურვილი
ფრუტემ ვაეთელეს, მამულის სიყვა-
როლით ამიტივებულ დეული შეუ-
რაცხევეს, ლორთქიფანიძის მაგიერ
დანიშნეს ვილც სომხები.

ეს ამავე მიზეზით დაატყდა თავს
საბარათო ყორჯის. აღარ იცო-
და რა გზას დასდგომოდა. ერთი
კვირის დიქირის შემდეგ ვადასწყვი-
ტა დემონსტრაციულით სამსახურის
თავის დანებება. დროც კარგი იყო,
რადგან ბანკში არჩევნები ახლოვ-
დებოდა.

იფიქრა და აასრულა კიდევ. გა-
მოვარდა „ჟორჯიდან“, მამულისთ-
ვის თავი დასდო. ეს მისი გმირობა
ღირსეულად დააფასეს. რაკა ის

სახლსიკენ მიდიოდა ქუჩაში ხეები
მოიღრწა და საღამო მისცეს, კალი
და კაცი ვეღა თავყანს სცემდა
სასიკაძლელო მამულიშვილს. თით-
ქოს არც პატარა ბელურა ჩიტს გა-
მოგვარა ასეთი გმირობა, ზად ქუდ-
ზედ შეაფარინდა და ნახად ნისკარ-
ტი ჩაუკაუნა; თითქმის უნდოდა
გაეგრა რა აზრები ტრიალებდა თავ-
ში.

გვირმა ყორჯიმ უკვდავ მამული-
შვილის სახელი მოიხვეწა. დაღონ-
დენ მისი თანამშრომელი. ისინა
ეს ამავეი შეურაცხველი მიიღეს
და მოინდომეს ყორჯის დაბრუნება.
როგორც ყოველთვის აქაც მუშენა-
მა სადილმა გასჭრა. ყორჯი სუფრის
თავში დასკუბეს, კარვალ გამოძ-
ტეს, ბევრი რჩეები უთხრეს, ბევრი
კრემლი დაფრქვეს, ბევრი კაცნეს
და ისევ დაუბრუნეს ქალაქის გას-
გვიბას.

მსუქნა სადილმა კინაღამ თავი-
ვი ქნა, ყორჯი თითქმის მოღობა და
ის იყო შეალო თავის კაბინეთის კა-
რები და ძველ სავარძელში უნდა
ჩამჯდარიყო, რომ კარებში შესვლა
„თავ დიდა“ გაემგობის წევრს, რო-
მელიც რამდენიმე წლის განმავლო-
ბაში კინაღამ გადაკვეთა წევრობის
ადგილის შოვნას. „თავ დიდა“ გა-
ულმბა მიეღატყუა და ხელთა წამო-
თავდა ახალი ამბები, ქალაქის თავ-
მა ეს სთქვა შენზე, გამგეობის წვე-
რებმა ესა, ხმოსნებმა ესაო და სხვა
მრავალი. ისე ეტრტინებოდა რო-
მელიც პატარა ბავშვი მიუტანს ხოლ-
მე ამავეს თვის დედას, მეზობლისას
ესა და ეს ილაპარაკეს ჩვენზეო და
უბრტეს შემთხვევაში იმას ეუბნება
რაც მის პატარა თავში გაჩნჯებებს
ასე მოუვიდა „თავ დიდასაც“. ყორ-
ჯი აენჯო. პორთფელი იქით მიავ-
ტო და ქუჩაში გამოვარდა ასტყდა
ერთი აურხაური. უკან გამოუღდენ
დაიქირეს. პირში წაუღდენ „თავ
დიდა“ გააწითლეს. გამოირკვა რომ
აჩავის ათაფერი ეთქვა, მაგრამ ყორ-
ჯი მიანც ქუჩისკენ იწვეს. ჯერ ჯე-
რობით მტკიცეთ გადაწყვეტილი აქვს
სამუდამით მოშორდეს ამ „სომხება“

ბუდეს. რით გაფრთხილდა ეს
მომავლის საქება.

ბედნიერი ვართ, რომ სულ არ
გადავწყენდათ და თითო ოროლა
თავდაღმებული ქართველი კიდევ
გვყავს. ყორჯის სახელი უკვდავი
იქნება.

მზაკერი.

მესტეირული

(ჩაბატყარასთვის)

შენ ჩემო სტიკოო კამანჩაე
შეოთველვეი თავზედა,
დაულადლე გამოღვე
უმაგრესი ხარ კვანდა.
შეეცლოთ კილო სიმღერ-ს
საგამოცანო მხანელა,
მსმენელმა იმას აკუთვნოს
ვინც დავეულის ყალხუელა.
დამიწყოს ლანძღვა-გინება...
მოილოს თავის თავზედა,
არ ვარჩევთ მტერ და მოყვარეს
ვიღვივართ სწორე გზანელა,
ვისაც შენვიშნავთ სიგლახეს
მას მივადგებთ ქარხელა...
პირადათ ვერვას გვეტყვიან
ბოთლ შეგმოკონა“ განხელა.
აგრე ტურებმაც იციან,
ძაღლების დანახანელა.

ხო და, დავიწყობთ გეთაყვა
გამოქანისა თქმულება,
„ღრანტესა“ შინა შობილი,
რალც სხვაგვარი ქნნილები,
ბად დაყოლილი სენი აქვს
მელური გამოქნილები...

კაცი ეს-დეტი სიტყვიასა,
სამით კი... გავიკვირდებმა...
(სახელი ესე „რეკლამა“
გმონია უფრო სკირდებმა)...
ხან ბრძენი არის სოლომონ,
ხან ისე გამოტყენდებმა,
რომ ზოქაულის ქებასა
სამი საათი სკირდებმა.
მერე, როდესაც აქეთენ
გამძღარი გამოძრუნდებმა,
სულ სხვაფერ იწყებს საგ-ბაასს,
სულ სხვაფერ აღირიხდებმა...
„კორესმონდენტობა“ კიდევ
(ბევრსაც ეს გაუკვირდებმა)...
მარა სწერს იმას, ყოველთვის

რაც რომ მოსწონს და ქირდება. ორი თასი ქანქარი შკოლისა შუქრულდება, (რომელიც მომავლადიდან მისთანა იყო თქმულა) არიწელმა მეელმა ჩაქულობა, რატომ არა ქენა მისობა?*) ის ამ საქმეში ერთა,

თუ თითონაც ჩაუფქრდება, — ხალხი ექვს იღებს, — აბოლბენ, — „წილი მისაც ხვდა იქნება“.. და თუ ეს ასე, არ არის ქანქარის განაწილება...

განა „დემოკრატს“ რომელიც ციფით ხალხს ემსახურება... შეჭყვევრის ასე გულ-გრილად თვალთი საქმეზე ყურება?.. სხენებულ ქანქარის „ჩაყლანწიეთ“, (ეს სხეებსაც ვაგვანება) რუსეთში ქართულ მუშებსა, — გაუნახებრეს ჭონება!..

აჲ ქმარა ჩემო ქამანჩა, მეც რაღაც ტანო ზმორება ამიტყდა... „კარც ნუ ელიო“ მიივია აზრი, გონება — ამიში შვილი კაცია... ხუმრობა ნუ გვეგონება, მათში ისეთი ბრძანდება — მამა-ჩემმა აქვს ცხანება, ერთი რომ ბრძანოს... მშვიდობით, ცოლი, შვილი და ცხოვრება.

მაშ დღაუფე ქამანჩა, — ხიფათი განგემორება, თორემ მეორედ, ვის ძალექს, სიკიცხლის განმეორება?!

წაველა.

ღებქმები.

(ასესლადიანის სსაგენტო)

ოზურგეთი. ცნობილი ვასილი ქალაქის აფთიაქის დახურვას ცდილობს. ამ აფთიაქს ქალაქისთვის ზარალის მეტი არაფერი მოაქვსო. ამას

*) ეგებ შემინდა დასწავლი, რომ მღვდელი დამწერებო... თვადი მთარბის გადაჭრავს, მელიტონ გაბედურება, გრგვარისაგან უთუოდ, არ აღუდბოდა ვინება)...

მითხვებო.

მით ასაბუთებს რომ ქალაქის აფთიაქში ღლიდან „გახსნისა ხუთი თასამდე რეცეპტი შემოსულა; მისსა კი მხოლოდ რვაასზე ცოტა მეტი. ზარალიც ამას ქეო.

ს. კახური. ჩვენმა მღვდელმა იოსებმა ამას წინეთ საუდარში ცირკი გამართა. ჯვარ-დასაწერი სამი წყვილი ქალ-ვაყი ერთად დაამწერავა. ერთ წყვილს გვირგვინი დაადვა (სხეები უვირგვინით დარჩა) და ჯვარი დასწერა. ჩაბარების დროს, ადგილის სიფრთხილს გამო აირიგნ. ჯვარ-დაწერილობებს ერთმანეთი შეეცვალათ. დღი ხმაურით და სიცილ-ხარხალი ატყდა.

(სუენაბის სსაგენტო)

ფოთი. 1 ივნისს აჲ უნდა წყეკითხა გ. ქუმბურიძეს და „ცნობილ“ მამულიშვილთა მამლაყინწა „წველქას“ ლექცია ქართულ ენაზე. ლექცია „სხვა და სხვა მიზეზების გამო“ გადაიდგა შაბათისთვის. ამ გარემოებაში დიდი აღშოშოება გამოიწვია მამულიშვილთა „აუარებელ“ დამსწრე საზოგადოებაში, რომლებიც დიდი წყურვილით ელოდებოდნენ „წველქას“ ლექციით დატკობას. ყველაზე უფრო გული დაწყდათ: ანდრის, კოლიას, ემელიანს და აბიბო ღონეკიბატს.

— აქაურმა მამულიშვილებმა გამოსათხოვარი სადილი გაუმართეს „ცნობილ“ ნოტარიუსს გველას, რომელიც გადაწყვეთყვიროლაში. სადილს ბევრი წარჩინებული პირი დაესწრო, ბევრი ღვინო შესირტუა და ბევრი რჩეი დაინთხა.

ტბანაიური. (ქუთ. მახრა) აქაურმა ინტელიგენტობამ და ვაჭრებმა დაადგინეს: რადგან სამეციხელოს შენობის გაყიდვით კაი მოგება დარჩათ, კიდევ შეაგროვონ ფუფუნის და გამართონ ყიდვა-გაყიდვა. სამკითხველის ნება-რთვა ისედაც მოთაქს-ლიდა მასწავლებლის ხსენებულ ოთახში.

— რადგან პროკლე-ეკიმს ტანი-სამოსის შვაფი არ ჰქონებოა სამეციხელოს შვაფი მისი ფებით მისუ-

ლო მასთან. დაინგნით „ლაპარაკობენ როცა პროკლეუს ტანისმოსო აღარ ექნება, ისე უკან მოვა თვისივე ფებითო.

— პოლიკარბე-ფერშოლთან სანჩივარში სამ მანეთის ამოსაღებად ბაზრის დებუტატებმა სანჩივარში დახარჯეს 2500 მანეთი, რომ საქმე მოიგონ გამოუნგარიშებითა კიდევ საქარია 5000 მანეთით. ფულს აგროვებს საზოგადოება.

ზუიკი.

წერილი რედაქციას.

ბ. რედაქტორო! თქვენ პატივცემულ ჟურნალს 19 ნომერში გადომბეუდლიოა წერილი „ზარიდან“ რომელიც ეგება ბ. „წაველას“ მიერ მოთავსებულ წერილს, თქვენსავე ჟურნალში, შესახებ ბ. ჩოხატაურის ექიმისა. რედაქციამ თავისი შენიშვნით უფრო მეტი შეურაცხყოფა მიიყენა ბ. ექიმს, ვიდრე „წაველას“ რაზედაც არავითარი საბუთი არ ჰქონდა. ამასთანავე ჩვენც, ვინც ვუსაყველურებდით ბ. „წაველას“ და ვაფრთხილებდით, რომ პიროვნებას უფრო ვაფრთხილებით მოპყრობოდა, ძირივლ შეურაცხყოფილად გვრწამობთ თავს რედაქციის მიერ. ამიტომ ვაძლეუო წინდადებებს, პირველსავე მორიგ ნომერში გაასწოროს შეტეობა. ამანავეტის მონადობლებით: იხსებ მეგრელიშვილი, თხოვრე კალანდაძე, თხოვრე ჩუჭუა, სიმონ ბეჩივი სამუელ თავართქილაძე.

ლია წერილი ფერშლებს.

თუფალო ჩინუას, თხოვრე კალანდაძეს, იხსებ მეგრელიშვილს, სიმონ ბეჩივის და სამუელ თავართქილაძეს (ბილიშვილი, დიდი თუ შველით — დანადგებლებით ფერ გაიგეთ სამი უკანასკნელი მართლა ვერწამოი არის, თუ ფერწამო მგვლობარი).

მოვასყენებ ბ. ფერშლებს, რომ არც წინთ და არც ეტლა თქვენი ექიმისთვის არც ჭეწ და არც ჩვენ თანაშრომელ „წაველას“ შეურაცხყოფა არ მოუქენებოა. გვიკირს რას ცხარობთ ასე?! თუ მინცა და და მინცა მალან თქვენ გამოიღებთ — წინდადებებს ვაძლეუთ, „წაველას“ ვაფრთხილთ თავის ნათქვამი და შეურაცხველი საბუთები მარმოვადგინოს თუ რტუთანი ვინცებით ზოდღის მოხდას მეტუე მოვამწრობთ.

პ. ტყეისცემი „მთარბის“ რედაქცია.

857/1

F 288/2
1914

3.40

„მთრახნი“

საქართველო
თბილისი

სადამო-მინსტრი, ქართულ თეატრში.

(მიზანძვა ღრამატიულ საზოგადოების რეკლამისა).

იენისის 2-ში, ორშაბათ დღესა.
 (საყოველთაოდ უნდა ესთქვათ ესა)—
 გამოვიბერტყეთ ჯიბისა ბსკერი,
 ქართულ თეატრის ვიზილეთ ჭერი!

ყველა დაიბაზი: თეატრის, კლუბის,
 (პირდაპირი თუ მარცხენა უბის)
 იყო სულ ღია...
 ხალხი შიგ იხსდა: ვერის, დიდუბის,
 თბილის-ქალაქის სუყველა უბნის
 რაც დაეტია!..

მზიარულემა, სიკილ-ხარხარი,
 ღბინის საღამო გულ-გასახაი —
 გაღვექვა ჭუნენათ
 და ზენი სცენა: ქუეის საღარო,
 გონების სკოლა, ცხოვრების წყარო —
 მასხრების ხტუნვათ!..

სულ დაიფყდა: არტისტებს—როლი;
 ლექტორს—სიტყვები, ჭმრებს—თავის ცოლი,
 ცოლებს — ჭმარ-შვილი,
 და თეატრისა ფართე პარტერში.
 გვერდის ლოყებში, თუ ზემოდ ჭერში —
 გამეფდა ძილი.

მათრახოსანი.